

Arrest

nr. 278 514 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 5 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 15 juli 2021 en op 18 maart 2022.

1.3. Op 5 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 mei 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in de staat Aragua (Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U woonde met uw moeder in Maracay (Aragua, Venezuela). Op uw achttiende werd u lid van de partij COPEI (Comité de Organización Política Electoral Independiente) omdat het op dat moment de partij was van wie u de ideeën het liefste had. U hielp met de vormingen – naaien, desserts maken, ... - die de partij aanbood. U stopte met uw activiteiten voor COPEI op uw vijftiengste wanneer u huwde en u thuis begon te werken. In 2010 werd u in Maracay lid van de partij Primero Justicia (PJ). U koos voor hen omdat zij het meest tegen de zittende regering waren. Samen met een aantal andere leden vormde u een klein groepje waarmee u samenkwam, onder meer bij u thuis of op het hoofdkwartier van PJ in Maracay, om te bespreken wat de noden waren van de mensen en waar jullie konden helpen. Jullie gingen langs bij mensen thuis om te vragen wat zij nodig hadden en probeerden dit dan voor hen te regelen. Met dit kleine groepje nam u sinds 2010 ook een tiental keer deel aan manifestaties. Tijdens deze manifestaties dienden jullie vaak weg te lopen wanneer er traangas werd gegooid of jullie achtervolgd werden. U werd echter nooit tegengehouden door de autoriteiten. In 2014 of 2015 scheidde u van uw toenmalige echtgenoot onder meer omdat hij het moeilijk had met de homoseksualiteit van uw zoon, A.(...) S.(...), O.(...) Al.(...) (O.V. (...)). Jullie bleven nog samenwonen in de woning die jullie deelden, maar na een tijdje ging dit niet meer. In 2016, na uw scheiding, ging u bij uw zoon O.(...) Al.(...) in Caracas (Hoofdstedelijke district, Venezuela) wonen. U begon hier uw eigen zaak waar u bereid eten verkocht. Kort hierna kwamen er personen van de bende van Macua – een lokale bende - bij u langs en bedreigden u met de dood indien u wekelijks geen bepaalde som zou betalen. U betaalde hen wekelijks. Ook de colectivos – gekleed in het zwart en met hun aangezicht bedekt - kwamen bij u langs en eisten een wekelijkse som die u betaalde. Ook de andere handelaars en winkeliers in uw buurt werden op dezelfde manier afgeperst door beide groeperingen. Op 28 juli 2016 ging u met uw zoon naar uw moeder in Maracay om zijn verjaardag te vieren met de familie. Uw zoon ging naar het winkelcentrum, maar wanneer hij niet terugkwam en jullie hem niet konden bereiken, gingen jullie bij alle ziekenhuizen langs. Jullie gingen ook een aangifte doen bij de politie, maar daar werd gezegd dat jullie hiervoor 48 uur dienden te wachten. Na twee dagen kwam uw zoon echter terug. Hij was ontvoerd en geslagen, maar opnieuw vrijgelaten in de staat Miranda. In augustus 2016 besloot uw zoon Venezuela te verlaten. Na het vertrek van uw zoon bleef u verder zijn woning huren in Caracas en zette u uw restaurant verder. Via een vriendin kwam u ook in Caracas in contact met PJ. Zij nam u mee naar activiteiten van PJ, zoals manifestaties en huisbezoeken bij mensen als vrijwilliger. Ook tijdens manifestaties in Caracas werden jullie aangevallen door de autoriteiten, maar u kon steeds ontkomen doordat u snel wegliep. In 2017 verliet uw dochter M.(...) Venezuela. Sindsdien woont zij in Ecuador. Op 31 januari 2019 diende uw zoon Al.(...) O.(...) een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 7 mei 2019 ging u inkopen doen. U had die dag een t-shirt van PJ aan. Er kwam een kleine wagen naar u waaruit colectivos stapten die in het zwart gekleed waren en hun gezicht verborgen hadden. Terwijl ze u in hun wagen sleurden, werd u door hen geslagen. Ze deden iets over uw hoofd en bleven u slaan. U werd door hen met de dood bedreigd omdat u van de oppositie was. Op een bepaald moment stopten zij en werd u uit de wagen gesleurd. U werd opnieuw geslagen. U vroeg hen waarom ze dit deden en ze zeiden dat alle mensen van de oppositie dood moeten. U verloor het bewustzijn en wanneer u wakker werd, bevond u zich in het ziekenhuis. U weet niet hoe u hier raakte. U bleef hier drie dagen, maar in de tussentijd nam u contact op met een vriendin die een sleutel van uw woning had. Zij haalde voor u uw documenten en wat kleren op waarna zij u van het ziekenhuis naar uw moeder in Maracay bracht. U vertelde niets tegen uw zoon en dochter, maar wel aan uw schoonzoon. Hij hielp u op 22 mei 2019 Venezuela verlaten. U reisde naar Colombia, maar omdat de grens gesloten was, diende u smokkelwegen te nemen. U reisde door naar Ecuador waar u op 24 mei 2019 aankwam. U vond geen werk in Ecuador omdat u er geen verblijfsvergunning had. Er was eveneens veel xenofobie tegenover Venezolanen en u raakte er gewond wanneer u werd omver gelopen bij een manifestatie. In september 2019 verkreeg uw A. O. in België het vluchtelingestatuu. U verliet na zes maanden Ecuador waarna u in november 2019 naar België kwam. Op 5 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U bent nog steeds lid van COPEI omdat dit lidmaatschap niet vervalt en u ook niets hoefde te doen om dit te verlengen. Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van een medisch document, d.d. 7 mei 2019, betreffende verwondingen die u opliep; een kopie van een voorstel voor tickets voor een reis Ecuador-België; een registratieformulier, d.d. 2 juli 2020, van uw gegevens voor COPEI. Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud diende uw advocaat per e-mail op 20 april 2022 nog een kopie van een klacht, d.d. 8 mei 2019, die u indiende na uw ontvoering op 7 mei 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door colectivos en de bende van Macua. Betreffende uw beweerde activiteiten voor de oppositie in Venezuela, met name voor de partij Primero Justicia (PJ) waarvan u beweerde lid te zijn sinds 2010 (CGVS I, p. 11), dient er op gewezen te worden dat de geloofwaardigheid hiervan volledig ondermijnd wordt door een aantal merkwaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat wanneer u in Maracay woonde, waar u actief was voor PJ van 2010 tot 2016, u vaak samen kwam met een groepje van tien leden in uw woning of op het lokale partijbureau (CGVS I, p. 12). U slaagde er evenwel in maar vijf andere personen van uw groepje op te noemen, waarbij u besloot dat het dit was. Voorts kon u zich noch de naam van de verantwoordelijke van uw groepje noch van de lokale leider van PJ in Maracay niet meer herinneren (CGVS I, p. 12). In het licht van deze gebrekkige kennis zijn uw verklaringen dat u gedurende deze zes jaar in Maracay met deze mensen als vrijwilliger langsging aan huizen, deelnam aan manifestaties en bijeenkomsten hield (CGVS I, p. 12), weinig aannemelijk. Verder stelde u ook in Caracas, na uw verhuis in 2016 tot uw vertrek in 2019, actief te zijn geweest voor PJ. Ook hier nam u deel aan manifestaties en ging u als vrijwilliger bij mensen thuis langs (CGVS I, p. 13-14). Het is echter weinig geloofwaardig dat u gedurende deze periode van drie jaar en ondanks deze activiteiten slechts met één persoon, een vriendin van u, contact had binnen PJ in Caracas (CGVS I, p. 14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, ondanks uw jarenlange inzet voor PJ, uw kennis betreffende deze partij bijzonder oppervlakkig was. Gevraagd naar de belangrijkste politieke standpunten van PJ, stelde u enkel dat ze andere ideeën hebben dan de Venezolaanse president, dat ze de huidige regering willen laten vallen en dat het leven van de Venezolanen opnieuw zal worden zoals voordien. U voegde hier aan toe dat u niet wist wat hun strategie hiervoor is (CGVS I, p. 11-12). U wist ook niet precies waar u de partij op het politieke spectrum diende te plaatsen (CGVS I, p. 12). Gevraagd naar enkele bekende figuren van PJ, noemde u Leopoldo Lopez, Julio Borges en Maria Machado (CGVS I, p. 12). U wist niet of Leopoldo Lopez nog lid was van PJ in 2010 wanneer u lid werd (CGVS I, p. 15-16) maar gaf anderzijds wel aan dat Leopoldo Lopez de president was van PJ wanneer u voor hen actief was in Caracas (CGVS I, p. 14). Gepeild naar de partij Voluntar Popular stelde u dat dit een andere partij is die PJ helpt, maar wist u niet wie de oprichter van deze partij was (CGVS I, p. 15-16). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en bijgevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel dat Leopoldo Lopez in 2009 de partij Voluntad Popular oprichtte en dat Maria Corina Machado daarentegen de leider is van de politieke partij Vente Venezuela. Voorts gevraagd wat de "MUD" was, repliceerde u dat dit ook een partij was tegen de regering. Gevraagd of PJ deel uitmaakt(e) van de "MUD", stelde u dat dergelijke informatie niet tot bij u kwam (CGVS I, p. 15). Opnieuw blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en bijgevoegd aan uw administratief dossier dat de MUD of de Mesa de la Unidad Democrática een politieke coalitie was van oppositiepartijen tussen 2008 en 2018 waar de PJ deel van uitmaakte. Verder dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van uw lidmaatschap en/of activiteiten voor PJ (CGVS I, p. 15). Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud of u documenten had om dit lidmaatschap te ondersteunen, repliceerde u dat u deze in België heeft (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan dat dit document zich bij uw ex-echtgenoot bevindt in Venezuela en het moeilijk is om daar aan te komen. (CGVS II, p. 2). Voorgaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde profiel van politiek opposant noch aan uw beweerde activiteiten voor de oppositie. Bijgevolg kan er dan ook evenmin geloof worden gehecht aan uw beweerde ontvoering in mei 2019 door collectivos omdat u tot de oppositie behoorde (CGVS I, p. 8 / CGVS II, p. 5). Dat u nog steeds lid bent van COPEI doet hier geen enkele afbreuk aan. U gaf zelf aan dat u enkel actief was geweest voor COPEI tussen uw 18e en 25e levensjaar en dat u nog louter lid bent omdat dit lidmaatschap niet vervalt (CGVS I, p. 11-12). Wat betreft de overige door u aangehaalde problemen in Venezuela, met name dat u in Caracas werd afgeperst door een lokale bende en de colectivos, kan er van u, rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Maracay (Aragua) vestigt. U gaf hierover aan dat dit geen mogelijkheid is omdat de colectivos overal in het land zijn, u als de dood bent dat ze u zullen komen opzoeken en u vreest voor uw leven (CGVS II, p. 8). Gevraagd wie u zou komen opzoeken, diende u evenwel aan te geven dat u dit niet weet omdat u uw vijanden niet kent. U voegde hier aan toe dat misschien een kennis er kan achter komen dat u in Maracay

bent en dat de colectivos hier dan ook kunnen achter komen (CGVS II, p. 8). Dit zijn echter louter veronderstellingen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u in mei 2019 in Caracas ontvoerd werd door colectivos. Voorts dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Caracas door zowel een lokale bende genaamd Macua als door colectivos werd afgeperst omdat u hier als zelfstandige werkte (CGVS I, p. 8, 16 / CGVS II, p. 3). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u hierbij niet persoonlijk gevisieerd werd, maar dat dit gericht was tegen bijna alle ondernemingen in de buurt (CGVS II, p. 3-4). Hierbij kan ook opgemerkt te worden dat u enkel denkt dat het, naast die bende van Macua, om colectivos ging omdat zij in het zwart waren gekleed en zij gemaskerd waren (CGVS II, p. 3-4). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat u in Maracay zal gevisieerd worden. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u tot 2016 in Maracay woonde. U vertrok hier in 2016 omdat u en uw toenmalige echtgenoot uit elkaar gingen (CGVS II, p. 7-8). Uit uw verklaringen blijkt dat u opgeleid bent als naaister en banketbakker en dat u in Maracay tot en met 2016 op zelfstandige basis van thuis uit werkte, onder meer als naaister en door het maken van taarten en zoetigheden (CGVS I, p. 5 / II, p. 5). Ook in België vond u via een kennis werk als kelner in een hotel (CGVS II, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat u niet opnieuw een redelijke kans maakt op de arbeidsmarkt van Maracay. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in Maracay over een netwerk beschikt. Uw moeder woont nog steeds in Maracay waar zij haar eigen appartement heeft en zij werkzaam is als zelfstandig naaister (CGVS I, p. 4). Ook heeft u er nog twee broers wonen, waarvan er één bij uw moeder woont. Beiden hebben er ook werk (CGVS I, p. 4). U heeft bijna dagelijks contact met uw moeder en u onderhoudt ook nog contact met uw beide broers in Venezuela (CGVS I, p. 4). Bovendien keerde u sinds uw verhuis naar Caracas in 2016 op regelmatige basis terug naar Maracay waar u uw moeder bezocht (CGVS II, p. 8). Ook verbleef u nog twee weken bij uw moeder voor uw vertrek uit Venezuela op 22 mei 2019 (CGVS I, p. 5, 9). Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u heden in de stad Maracay over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire

omstandigheden leeft. Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Hierboven werd in dit verband al aangestipt dat u een aantal opleidingen doorliep en u steeds werkzaam was in Venezuela als zelfstandige (CGVS I, p. 5). Voor uw vertrek uit Venezuela verbleef u nog twee weken bij uw moeder die over haar eigen appartement beschikt in Maracay (CGVS I, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld,

macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In Zulia, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Noch uw identiteit, noch uw reisweg wordt hier betwist. Wat betreft het medisch document en de klacht omtrent uw ontvoering van 7 mei 2019 dient opgemerkt te worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Uw lidmaatschap van COPEI werd reeds hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van het middel voert verzoekster tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster is van mening dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. In dit verband stelt zij niet akkoord te gaan met het standpunt dat er in Venezuela geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen noch dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Zij verwijst naar de “Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I” van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem of haar te vervolgen. Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Zij vervolgt dat het land kampt met de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns-Amerika, de cijfers van criminaliteit, afpersingen en dergelijke de hoogte in schieten en zo ook de corruptie.

Verzoekster meent dat de *colectivos* vrij spel krijgen en demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop indrukken.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan haar verzoekschrift.

Op 26 augustus 2022 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden met de url-links die refereren aan de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022 en het rapport "*EASO. Venezuela Country Focus*" van augustus 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe voormeld artikel zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel, maar wel op basis van artikel 57/6, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerdde activiteiten voor de oppositie in Venezuela, met name de partij *Primero Justicia* (PJ) waarvan zij beweerdde lid te zijn sinds 2010, wordt volledig ondermijnd door merkwaardigheden, lacunes en incoherenties in haar verklaringen, alsook door het feit dat zij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van haar lidmaatschap en/of activiteiten voor *Primero Justicia* en zij incoherente verklaringen aflegt over de plaats waar deze documenten zich (al dan niet) zouden bevinden;

(ii) vermits er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters profiel van politiek opposant, noch aan haar beweerdde activiteiten voor de oppositie kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan haar beweerdde ontvoering in mei 2019 door *colectivos* omdat zij tot de oppositie behoorde; het enkele feit dat verzoekster nog steeds lid is van COPEI doet hieraan geen afbreuk daar zij zelf aangaf dat zij enkel actief is geweest voor COPEI tussen haar 18 en 25 jaar en dat zij louter lid is omdat dit lidmaatschap niet vervalt;

(iii) wat betreft verzoeksters verklaringen dat zij in Caracas werd afgeperst door een lokale bende en *colectivos*, dient te worden vastgesteld dat er van verzoekster, rekening houdend met haar actuele persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich heden in de stad Maracay (Aragua) vestigt waar zij over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt; verzoeksters verklaringen als zouden de *colectivos* overal in het land zijn, zij vreest voor haar leven en een kennis er kan achter komen dat zij in Maracay is en de *colectivos* haar dan ook kunnen achterna komen kunnen niet overtuigen vermits dit loutere veronderstellingen zijn, er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerdde ontvoering door *colectivos* en uit haar verklaringen blijkt dat zij door de lokale bende Macua en de *colectivos* werd afgeperst omdat zij er als zelfstandige werkte, hetgeen gericht was tegen bijna alle ondernemingen in de buurt zodat hieruit niet blijkt dat zij persoonlijk werd gevisieerd;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoeksters verklaringen kan niet worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekster persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster verklaart op haar achttiende lid te zijn geworden van de partij COPEI waarbij zij hielp met de vormingen die de partij aanbood, doch waarmee zij stopte toen ze huwde op haar vijfentwintigste. In 2010 werd verzoekster in Maracay lid van de partij *Primero Justicia*. Met een aantal andere leden vormde zij samen een klein groepje waarmee zij samenkwam, onder meer bij haar thuis of op het hoofdkwartier van de partij in Maracay om te bespreken wat de noden waren van de mensen waar zij konden helpen. Met dit kleine groepje nam verzoekster ook deel aan een tiental manifestaties. Na haar scheiding ging verzoekster bij haar zoon in Caracas wonen, alwaar zij haar eigen zaak begon. Kort hierna werd zij benaderd door personen van de bende Macua – een lokale bende – en *colectivos* aan wie verzoekster een wekelijkse som geld moest betalen en hetgeen zij ook deed. Na het vertrek van haar zoon in 2016 kwam verzoekster in contact met *Primero Justicia* in Caracas, alwaar zij deelnam aan de activiteiten van de partij. Op 7 mei 2019 verklaart verzoekster in een wagen te zijn gesleurd, geslagen te zijn geweest en bedreigd te zijn geweest met de dood omdat zij van de oppositie was. Kort hierna is verzoekster het land ontvlucht naar Ecuador, waar zij evenwel te maken kreeg met xenofobie ten aanzien van Venezolanen en gewond raakte wanneer zij tijdens een manifestatie omver werd gelopen. Na zes maanden in Ecuador vluchtte verzoekster naar België. Zij verklaart nog steeds lid te zijn van COPEI omdat dit lidmaatschap niet vervalt en zij ook niets hoeft te doen om dit lidmaatschap te verlengen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15 juli 2021 (hierna: CGVS I), p. 8-17; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 18 maart 2022 (hierna: CGVS II), p. 3-8; 'vragenlijst' DVZ, vragen 3.3. en 3.5.).

2.3.5.2. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen

naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie (COI Focus “Venezuela. *Situatieschets*” van 30 mei 2022).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, alsook p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geïmagineerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’ alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt

verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.5.3.2. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt: *“Betreffende uw beweerde activiteiten voor de oppositie in Venezuela, met name voor de partij Primero Justicia (PJ) waarvan u beweerde lid te zijn sinds 2010 (CGVS I, p. 11), dient er op gewezen te worden dat de geloofwaardigheid hiervan volledig ondermijnd wordt door een aantal merkwaardigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat wanneer u in Maracay woonde, waar u actief was voor PJ van 2010 tot 2016, u vaak samen kwam met een groepje van tien leden in uw woning of op het lokale partijbureau (CGVS I, p. 12). U slaagde er evenwel in maar vijf andere personen van uw groepje op te noemen, waarbij u besloot dat het dit was. Voorts kon u zich noch de naam van de verantwoordelijke van uw groepje noch van de lokale leider van PJ in Maracay niet meer herinneren (CGVS I, p. 12). In het licht van deze gebrekkige kennis zijn uw verklaringen dat u gedurende deze zes jaar in Maracay met deze mensen als vrijwilliger langsging aan huizen, deelnam aan manifestaties en bijeenkomsten hield (CGVS I, p. 12), weinig aannemelijk. Verder stelde u ook in Caracas, na uw verhuis in 2016 tot uw vertrek in 2019, actief te zijn geweest voor PJ. Ook hier nam u deel aan manifestaties en ging u als vrijwilliger bij mensen thuis langs (CGVS I, p. 13-14). Het is echter weinig geloofwaardig dat u gedurende deze periode van drie jaar en ondanks deze activiteiten slechts met één persoon, een vriendin van u, contact had binnen PJ in Caracas (CGVS I, p. 14). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat, ondanks uw jarenlange inzet voor PJ, uw kennis betreffende deze partij bijzonder oppervlakkig was. Gevraagd naar de belangrijkste politieke standpunten van PJ, stelde u enkel dat ze andere ideeën hebben dan de Venezolaanse president, dat ze de huidige regering willen laten vallen en dat het leven van de Venezolanen opnieuw zal worden zoals voordien. U voegde hier aan toe dat u niet wist wat hun strategie hiervoor is (CGVS I, p. 11-12). U wist ook niet precies waar u de partij op het politieke spectrum diende te plaatsen (CGVS I, p. 12). Gevraagd naar enkele bekende figuren van PJ, noemde u Leopoldo Lopez, Julio Borges en Maria Machado (CGVS I, p. 12). U wist niet of Leopoldo Lopez nog lid was van PJ in 2010 wanneer u lid werd (CGVS I, p. 15-16) maar gaf anderzijds wel aan dat Leopoldo Lopez de president was van PJ wanneer u voor hen actief was in Caracas (CGVS I, p. 14). Gepeild naar de partij Voluntar Popular stelde u dat dit een andere partij is die PJ helpt, maar wist u niet wie de oprichter van deze partij was (CGVS I, p. 15-16). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en bijgevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel dat Leopoldo Lopez in 2009 de partij Voluntad Popular oprichtte en dat Maria Corina Machado daarentegen de leider is van de politieke partij Vente Venezuela. Voorts gevraagd wat de “MUD” was, repliceerde u dat dit ook een partij was tegen de regering. Gevraagd of PJ deel uitmaakt(e) van de “MUD”, stelde u dat dergelijke informatie niet tot bij u kwam (CGVS I, p. 15). Opnieuw blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en bijgevoegd aan uw administratief dossier dat de MUD of de Mesa de la Unidad Democrática een politieke coalitie was van oppositiepartijen tussen 2008 en 2018 waar de PJ deel van uitmaakte. Verder dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van uw lidmaatschap en/of activiteiten voor PJ (CGVS I, p. 15). Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud of u documenten had om dit lidmaatschap te ondersteunen, repliceerde u dat u deze in België heeft (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan dat dit document zich bij uw ex-echtgenoot bevindt in Venezuela en het moeilijk is om daar aan te komen. (CGVS II, p. 2).”*

Aangaande de ongeloofwaardigheid van haar politieke activiteiten, merkt verzoekster in het verzoekschrift nog op dat zij altijd eerlijke verklaringen heeft afgelegd, doch zich niet meer alle namen van de leden van de *Primero Justicia* herinnert die samenkwamen in haar huis of in het partijbureau. Zij voert in dit verband aan dat zij immers niet allemaal contact zijn blijven houden en zij deze mensen zes jaar geleden voor de laatste keer zag, zodat het niet hoeft te verbazen dat zij zich niet iedereen meer herinnert die aanwezig was op de vergadering. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekster, die verklaart dat zij gedurende zes jaar met deze mensen als vrijwilliger langsging aan huizen, deelnam aan manifestaties en bijeenkomsten hield (administratief dossier, CGVS I, p. 12) en bijgevolg toch (in zekere mate) een nauw contact met hen moet hebben ontwikkeld, wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij deze personen bij naam kan noemen. Het tijdsverloop sinds het laatste contact vormt op zich evenmin een afdoende verklaring van verzoeksters vage en ongeloofwaardige verklaringen. Dat zij bovendien niet kan duiden wie de verantwoordelijke was van hun groepje, noch zich de lokale leider van de *Primero Justicia*

in Maracay kan herinneren, ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden politiek profiel binnen de *Primero Justicia*.

Verder merkt verzoekster in het verzoekschrift over haar politieke activiteiten op dat zij inderdaad geen vooraanstaand persoon was binnen de *Primero Justicia*, maar wel deelnam aan manifestaties, mensen mobiliseerde en als vrijwilliger langsging bij mensen. Zij wijst erop dat zij niet alle standpunten van de partij kende, maar wel wist dat zij de huidige Venezolaanse regering ten val willen brengen en burgers een beter leven willen doen krijgen, hetgeen voor haar voldoende was om mee te strijden. Met deze argumentatie in het verzoekschrift volhardt verzoekster in wezen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, vaag, incoherent en lacuneus bevonden verklaringen, spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slaagt de vastgestelde incoherenties en lacunes in haar verklaringen toe te dekken, noch haar politiek profiel aannemelijk te maken.

Verzoekster brengt verder geen enkel concreet element aan om het gebrek aan enig begin van bewijs van haar lidmaatschap en/of activiteiten voor de *Primero Justicia* te verklaren en laat ook thans na om een dergelijk stuk over te maken.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde profiel van politiek opposant noch aan haar beweerde activiteiten voor de oppositie. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde ontvoering in mei 2019 door *colectivos* omdat zij tot de oppositie behoorde (administratief dossier, CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 4-5). Het enkele feit dat verzoekster nog steeds lid is van COPEI, doet hieraan geen afbreuk. Te meer daar verzoekster zelf verklaart dat zij enkel van haar 18^e tot 25^e verjaardag actief is geweest voor de partij en dat zij louter lid is omdat dit lidmaatschap niet vervalt (administratief dossier, CGVS I, p. 11-12).

2.3.5.3.3. Met betrekking tot verzoeksters problemen in Caracas waarbij zij werd afgeperst door een lokale bende en de *colectivos* omwille van haar werk als zelfstandige (administratief dossier, CGVS I, p. 8 en 16 en CGVS II, p. 3) – dewelke *in casu* op zich niet worden betwist zoals verzoekster ook opmerkt in het verzoekschrift –, wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Uit voormeld artikel volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de voorgehouden problemen met de bende Macua en de *colectivos* in Caracas kan onttrekken door zich in de stad Maracay, in het departement Aragua te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar deze op goede gronden overweegt dat, rekening houdend met verzoeksters persoonlijke omstandigheden (de algemene omstandigheden worden onderzocht in het kader van het onderzoek van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet; *infra*), van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in de stad Maracay, in het departement Aragua vestigt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Wat betreft de overige door u aangehaalde problemen in Venezuela, met name dat u in Caracas werd afgeperst door een lokale bende en de *colectivos*, kan er van u, rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Maracay (Aragua) vestigt. U gaf hierover aan dat dit geen mogelijkheid is omdat de *colectivos* overal in het land zijn, u als de dood bent dat ze u zullen komen opzoeken en u vreest voor uw leven (CGVS II, p. 8). Gevraagd wie u zou komen opzoeken, diende u evenwel aan te geven dat u dit niet weet omdat u uw vijanden niet kent. U voegde hier aan toe dat misschien een kennis er kan achter komen dat u in Maracay bent en dat de *colectivos* hier dan ook kunnen achter komen (CGVS II, p. 8). Dit zijn echter louter veronderstellingen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u in mei 2019 in Caracas ontvoerd werd door *colectivos*. Voorts dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Caracas door zowel een lokale bende genaamd Macua als door *colectivos* werd afgeperst omdat u hier als zelfstandige werkte (CGVS I, p. 8, 16 / CGVS II, p. 3). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u hierbij niet persoonlijk gevisieerd werd, maar dat dit gericht was tegen bijna alle ondernemingen in de buurt (CGVS II, p. 3-4). Hierbij kan ook opgemerkt te worden dat u enkel denkt dat het, naast die bende van Macua, om *colectivos* ging omdat zij in het zwart waren gekleed en zij gemaskerd waren (CGVS II, p. 3-4). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat u in Maracay zal gevisieerd worden.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u tot 2016 in Maracay woonde. U vertrok hier in 2016 omdat u en uw toenmalige echtgenoot uit elkaar gingen (CGVS II, p. 7-8). Uit uw verklaringen blijkt dat u opgeleid bent als naaister en banketbakker en dat u in Maracay tot en met 2016 op zelfstandige basis van thuis uit werkte, onder meer als naaister en door het maken van taarten en zoetigheden (CGVS I, p. 5 / II, p. 5). Ook in België vond u via een kennis werk als kelner in een hotel (CGVS II, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat u niet opnieuw een redelijke kans maakt op de arbeidsmarkt van Maracay. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in Maracay over een netwerk beschikt. Uw moeder woont nog steeds in Maracay waar zij haar eigen appartement heeft en zij werkzaam is als zelfstandig naaister (CGVS I, p. 4). Ook heeft u er nog twee broers wonen, waarvan er één bij uw moeder woont. Beiden hebben er ook werk (CGVS I, p. 4). U heeft bijna dagelijks contact met uw moeder en u onderhoudt ook nog contact met uw beide broers in Venezuela (CGVS I, p. 4). Bovendien keerde u sinds uw verhuis naar Caracas in 2016 op regelmatige basis terug naar Maracay waar u uw moeder bezocht (CGVS II, p. 8). Ook verbleef u nog twee weken bij uw moeder voor uw vertrek uit Venezuela op 22 mei 2019 (CGVS I, p. 5, 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u heden in de stad Maracay over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift deze redenering van de commissaris-generaal en benadrukt dat de bendes en *colectivos* overall in het land zitten en zij nergens veilig is. Zij wijst er voorts op dat zij de identiteit van deze *colectivos* en bendeleden niet kent omdat zij zich vooraf niet identificeren. De Raad benadrukt dat uit verzoeksters verklaringen wel degelijk geen enkele concrete aanwijzing blijkt dat de bende Macua of de *colectivos* haar in Maracay op het spoor zouden kunnen komen. Zo blijkt vooreerst uit haar verklaringen dat de bende Macua een lokale bende is in Caracas en volgt uit niets dat zij actief zijn in Maracay. Verder dient erop gewezen dat verzoekster vermoedt dat zij door *colectivos* werd afgeperst, omdat zij in het zwart waren gekleed en zij gemaskerd waren (administratief dossier, CGVS II, p. 3-4), hetgeen aldus een loutere hypothetische bewering betreft. Hoe dan ook dient erop gewezen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij niet persoonlijk werd gevisieerd, maar dat deze afpersingen gericht waren tegen bijna alle ondernemingen in de buurt (*ibid.*). Hoger is bovendien komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde ontvoering door *colectivos* omwille van haar politiek profiel. Bijgevolg toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij in Maracay zal worden gevisieerd.

2.3.5.3.4. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op "*eigen interpretaties*" en zaken die hij onlogisch en/of onwaarschijnlijk vindt, dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt om twijfel te zaaien over haar profiel, haar vrees en de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt en zij meent dat deze elementen onmogelijk genegeerd kunnen worden, komt zij opnieuw niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

2.3.5.4. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. De Raad sluit zich aan bij de conclusie dat de problemen van verzoekster met de bende Macua en de *colectivos* van lokale aard zijn en dat zij heden in de stad Maracay over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. *In casu* besluit de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen, dan wel waar werd geoordeeld dat zij zich aan de lokale problemen in Caracas kan onttrekken door zich te vestigen in de stad Maracay waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen

voorzien. Zo is hoger reeds komen vast te staan dat verzoekster een aantal opleidingen doorliep en zij steeds werkzaam was in Venezuela als zelfstandige (*supra*, punt 2.3.5.3.3.). Voor haar vertrek uit Venezuela verbleef zij bovendien nog twee weken bij haar moeder die over haar eigen appartement beschikt in Maracay (administratief dossier, CGVS I, p. 4-5). Verzoekster laat deze motieven ongemeoid.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.6.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel, onder meer tegen opposanten en manifestanten, en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekster is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare informatie kan niet worden afgeleid dat thans in Aragua, waar verzoekster beschikt over een intern vestigingsalternatief, en gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan. Verzoekster toont immers niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich stoelt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Venezuela is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Aragua, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET